

De priester

Zo klein ligt hij daar nu,
zo klein

Kaarsrecht stond hij voor ons
De monnikssluier waaiend om zijn hoofd
Zijn lange handen ver omhoog gestrekt
Biddend voor ons allen,
met ons allen

Zo klein ligt hij daar nu,
zo klein

Wierokend ging hij langzaam in het rond
De monnikssluier waaiend om zijn hoofd
De belletjes als golfslagen weerklinkend
Biddend voor ons allen,
met ons allen

Zo klein ligt hij daar nu,
zo klein

En dan liep hij naar 't midden van de
kerk
De monnikssluier waaiend om zijn hoofd
Zijn stap steeds minder zeker, aarzelend
Biddend voor ons allen,
met ons allen

Zo klein ligt hij daar nu
Zijn monnikssluier afgelegd
De lange handen zwart omsnoerd
Klaar voor zijn rustplaats

Terwijl wij voor hem bidden,
alleen, met ons allen

Eelke Jager

(Uit Kerkbericht Gemeenschap Eindhoven maart 2008)



Ter nagedachtenis

Toen in augustus 1970 de gelovigen van de kerk van de Gedaanteverandering van de Heer in Den Haag rouwden om het heengaan van de geliefde pater Methodius, konden zij zich getroost weten door het feit dat er voor hem een opvolger was. Vader Antonie was toen juist enkele weken terug uit Rome, waar hij zijn opleiding tot

Byzantijns priester aan het Pauselijk Instituut voor Oosterse Studiën had afgerond. Hiermee was voor hem zijn jeugdideaal verwezenlijkt en kreeg hij meteen de zorg voor een bloeiende Byzantijnse gemeenschap. De weg hiernaartoe kende grote omwegen.

Vader Antonie werd geboren op 27 december 1924 in een onderwijzersgezin, waar ook de beeldende kunst en de muziek een plaats innam. Al op jonge leeftijd wist hij dat hij priester wilde worden. Hierbij volgde hij zijn vaders voorkeur dat als kloosterling te doen. Toen hij belangstelling voor Franciscus toonde, werd gekozen voor de Kapucijnen, want dat waren volgens zijn vader "de echte volgelingen van Franciscus".

Op het kleinseminarie vond zijn eerste kennismaking plaats met de Byzantijnse ritus door de oosterse priesters van de orde en daar ontstond toen ook de hoop, daartoe ooit te kunnen behoren. Maar de orde zag hem liever als leraar voor hun seminarie. Dat werd een nieuwe opleiding, gevolgd door nóg een koerswijziging en tenslotte lesgeven in godsdienst en muziek. Door veranderde omstandigheden kreeg hij in 1967 alsnog de gelegenheid om naar Rome te gaan.

Met eerbied en respect voor wat pater Methodius samen met de gelovige gemeenschap had opgebouwd, zette vader Antonie zich in de loop van de jaren letterlijk en figuurlijk in voor de verfraaiing van dit "bouwwerk". En ook hij kon zich altijd, zowel financieel als praktisch, door zijn gelovigen gesteund weten. Zo kreeg de kerk van de Gedaanteverandering van de Heer in de loop van de jaren een steeds waardiger Byzantijns aanzien. Onder andere de verhoging van de altaarruimte en de vervolmaking van de iconostase zijn daar een tastbaar voorbeeld van.

Op liturgisch gebied wilde hij de diensten niet beperkt houden tot het wekelijks vieren van de Goddelijke Liturgie. Hij streefde, voor zover dat mogelijk was, naar uitbreiding van de diensten zoals het vieren van de Grote Feesten, de vespers, de Liturgieviering op woensdag en het houden van gedenkdiensten. Vader Antonie was zich ervan bewust dat naast het liturgisch vieren, ook het wereldlijk feesten een belangrijk element is dat de gemeenschapsgeest ten goede komt. En zo vierden en viert, deelden en deelt nog steeds een gelovige gemeenschap lief en leed met elkaar.

Door het wegvallen van vele van zijn medebroeders heeft vader Antonie zich niet alleen voor de gemeenschap in Den Haag, maar ook voor die van Eindhoven, Maastricht en Nijmegen met grote ijver ingezet. Zijn bestaan als rondtrekkend priester werd nog zwaarder toen hij tenslotte ook nog de gemeenschappen van vader Gabriël wegens diens ziekte ging bezoeken.

In een interview ter gelegenheid van het 50-jarige jubileum van de gemeenschap in Den Haag antwoordde hij op de vraag hoe lang hij het nog kon vol houden: *"Ik ga gewoon door totdat het op is. Als ik behoeftig zou worden, dan is verzorging in een klooster misschien te realiseren. Ik mis soms de kloostergemeenschap wel eens. Maar ik ben altijd overal welkom, dat weet ik gewoon."*

Vader Antonie, een creatief mens! De vele eigenschappen in zijn persoon verenigd, maakten hem tot een veelzijdig en kleurrijk priester, een oosters priester bij uitstek.

Wij mogen hem noemen: pedagoog, leraar, zanger, dichter, spreker, schrijver, vader. Als oosters priester hechtte hij aan de kerkgeschiedenis, of zoals hij het zelf verwoordde: *"... aan de geschiedenis van het denken in de kerk. Theologie is in het oosten: de getuigenissen van vorige eeuwen tot je laten doordringen."* Als pedagoog en leraar maakte hij ons graag deelgenoot van zijn kennis over deze zaken. *"Bespiegeland"* noemde hij zichzelf hierin. Zijn geschreven woord, een priesterlijke boodschap voor het kerkbericht, een vertaling, een brief ... altijd was het een getuigenis van zijn creativiteit en taalvaardigheid.

Vader Antonie, oosters priester, otjets!

Over zijn rol en plaats als priester laten wij hemzelf nog even graag aan het woord. Hij schreef dit voor het kerkbericht van augustus 1999.

"In het westen is een opvatting van het priesterbeeld ontwikkeld, waarin de priester nogal exclusief als hét beeld van Christus wordt gezien. Het Oosten is dan meer ambtelijk pragmatisch ingesteld. De priester, zelf deel van het mysterie mag stamelen: "God, reinig mij, zondaar", en zichzelf en de gemeenschap uitleveren aan Gods genade".

Deze priestermonnik hebben wij vrijdag 25 januari 2008 naar zijn graf gedragen, zingend: Heilige God, heilige Sterke, heilige Onsterfelijke ontferm U over ons. Wij zullen zijn Schepper zingend vragen zich over zijn ziel te ontfermen, hem rust te geven daar waar geen ziekte, geen droefheid en zuchten is, maar eeuwig leven!

Kerkbericht Gemeenschap van de Gedaanteverandering van de Heer te Den Haag